

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 7581 van 10 november 2011
in de zaak A. 201.985/XIV-33.560**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Schütt
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Van Noortstraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid

Het cassatieberoep, ingesteld op 5 oktober 2011, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 65.929 van 31 augustus 2011 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 12 oktober 2011 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september
2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

Waar de verzoeker aanvoert dat “de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen (...) uitdrukkelijk standpunt in(neemt) betreffende alle overige

opgeworpen schendingen, doch (...) de schending van de bewijskracht der akten volledig ongemoeid (laat)” en dat het “derhalve “vast(staat) dat door het bestreden arrest niet voldaan is aan de grondwettelijke motiveringsplicht”, gaat hij voorbij aan de motivering in punt 3.8. van het bestreden arrest, waarin wordt gesteld “dat verzoeker op de hoogte was van het feit dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumsalaris”, dat “het argument van verzoeker dat de geldende minimumlonen zijn vastgelegd in collectieve arbeidsovereenkomsten die in de hiërarchie veel hoger staan dan de geschreven individuele arbeidsovereenkomst, waardoor de individuele arbeidsovereenkomst de regel van de hogere rechtsnorm moet volgen, (...) niet (maakt) dat het feitelijk bedrag dat voorkomt op verzoekers neergelegd arbeidscontract gelezen dient te worden als 1300 euro”, dat, “gelet op het feit dat het gemiddeld minimum maandinkomen dat wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat het loon dat verzoeker zou verdienen op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1300 euro bedraagt, (...) het niet kennelijk onredelijk (is) van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België”, en “dat het arbeidscontract dat verzoeker toegevoegd heeft aan zijn voorliggend verzoekschrift dateert van 15 april 2011, zodoende van na het treffen van de bestreden beslissing op 16 februari 2011, en dat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan hij niet op de hoogte was bij het treffen van de bestreden beslissing”. Derhalve voldoet het bestreden arrest op dat punt aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen zoals bepaald in artikel 149 van de Grondwet. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

Volgens de verzoeker zouden met het bestreden arrest de artikelen 31 en 51 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités zijn geschonden, met name door niet met toepassing van die bepalingen het (lagere) loonbedrag in de door de verzoeker voorgelegde arbeidsovereenkomst te lezen als zijnde minstens gelijk aan het in de algemeen verbindend verklaarde CAO's bepaalde (hogere) minimumloon.

Bij het uitoefenen van zijn annulatiebevoegdheid dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen uitspraak te doen over het loon dat de verzoeker al dan niet moet ontvangen. Hij kon dan ook bij zijn beoordeling van de aanvankelijk bestreden

beslissing op wettelijke wijze vaststellen dat, ongeacht welke de gevolgen van de collectieve arbeidsovereenkomsten zouden zijn, het bedrag in verzoekers arbeidsovereenkomst wel degelijk als 1.300 euro moet worden gelezen, ook al zou het minimumloon in de van toepassing zijnde algemeen bindend verklaarde CAO 1.387,49 euro bedragen. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tien november tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams